

РЕШЕНИЕ

№ 51

гр. Бургас, 18.04.2023 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АПЕЛАТИВЕН СЪД – БУРГАС в публично заседание на двадесет и трети март през две хиляди двадесет и трета година в следния състав:

Председател: Илияна Т. Балтова

Членове: Десислава Д. Щерева
Янко Н. Новаков

при участието на секретаря Станка Ст. Ангелова
като разгледа докладваното от Илияна Т. Балтова Въззивно гражданско дело
№ 20232000500067 по описа за 2023 година

Производството е реда на чл.258 и сл. ГПК.

С Решение № 260125/ 28.11.2022 г., постановено по гр.д. № 597/ 2020 г. по описа на Окръжен съд Ямбол, е осъдено „З. Е. А. Д. „Б. В. И. Г.““ ЕАД, ЕИК *****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1000, район Т., пл. „П.“ № 5, представлявано от Н. Д. Ч., И. И. Г., П. А. Ш., Т. И. И., Н. Й. П. – заедно от всеки двама изпълнителни директори, да заплати на М. С. Т., ЕГН *****, с адрес: гр. С., област Ямбол, ул. „Х. Б.“ № 20, с адрес за връчване: Адвокатско дружество „Ч., П.ва и И.“, гр. София, ул. „К. № 2а, ет.8, - адв. С. Ч., на основание чл.432, ал.1 КЗ, сумата от 28 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на сина на ищцата В. Х. И., починал на 2.02.2019 г. при пътнотранспортно произшествие (ПТП), причинено виновно от водача на застраховано при „З. Е. А. Д. „Б. В. И. Г.““ ЕАД МПС „Пежо“, модел „Ранч“, с ДК № У *****, по застраховката „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва за забава върху сумата, считано от 5.10.2019 г. до окончателното й изплащане, като искът за неимуществени вреди, за разликата над сумата от 28 000 лв., до предявения размер от 200 000 лв. е отхвърлен.

Със същото решение е осъдено „З. Е. А. Д. „Б. В. И. Г.““ ЕАД, ЕИК

*****, със седалище и адрес на управление: гр. София 1000, район Т., пл. „П.“ № 5, представлявано от Н. Д. Ч., И. И. Г., П. А. Ш., Т. И. И., Н. Й. П. – заедно от всеки двама изпълнителни директори, да заплати на **Х. В. Х.**, ЕГН *****, с адрес: гр. С., област Ямбол, ул. „Т.“ № 24, с адрес за връчване: Адвокатско дружество „Ч., П.ва и И.“, гр. София, ул. „К. № 2а, ет.8, - адв. С. Ч., на основание чл.432, ал.1 КЗ, сумата от 28 000 лв., представляваща обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на бащата на ищеца В. Х. И., починал на 2.02.2019 г. при пътнотранспортно произшествие (ПТП), причинено виновно от водача на застраховано при „З. Е. А. Д. „ Б. В. И. Г.““ ЕАД МПС „Пежо“, модел „Ранч“, с ДК № У *****, по застраховката „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва за забава върху сумата, считано от 10.10.2019 г. до окончателното й изплащане, като искът за неимуществени вреди, за разликата над сумата от 28 000 лв., до предявения размер от 200 000 лв. е отхвърлен.

Със същото решение са отхвърлени предявените от **Н. Х. В.**, ЕГН *****, **В. Х. В.**, ЕГН *****, и **П. Х. В.**, ЕГН *****, тримата малолетни, действащи чрез техния баща и законен представител **Х. В. Х.**, ЕГН *****, с адрес за връчване: Адвокатско дружество „Ч., П.ва и И.“, гр. София, ул. „К. № 2а, ет.8, - адв. С. Ч., искове с правно основание чл.432, ал.1 КЗ, за осъждане на ответника да заплати на всеки от малолетните ищци сумата от по 26 000 лв. - частични искове от общата сума 120 000 лв. за всеки ищец, представляваща обезщетение за неимуществени вреди от смъртта на техния дядо В. Х. И., починал на 2.02.2019 г. при пътнотранспортно произшествие (ПТП), причинено виновно от водача на застраховано при „З. Е. А. Д. „ Б. В. И. Г.““ ЕАД МПС „Пежо“, модел „Ранч“, с ДК № У *****, по застраховката „Гражданска отговорност на автомобилистите“, ведно със законната лихва за забава върху сумата, считано от 10.10.2019 г. до окончателното й изплащане

Присъдени са разноски.

Постъпила е въззивна жалба от **М. С. Т.**, **Х. В. Х.**, **В. Х. В.**, действащ лично и със съгласието на баща си - **Х. В. Х.**, **Н. Х. В.** и **П. Х. В.**, последните двама чрез техния баща и законен представител **Х. В. Х.**, против постановеното решение, в частта, с която исковете са отхвърлени, като се сочи, че същото е неправилно и се въвежда искане за неговата отмяна, с

постановяване на ново решение по съществото на спора, с което исковите претенции бъдат уважени изцяло.

Въвеждат се оплаквания, че съдът неправилно е определил размера на дължимите от дружеството – възвиваем обезщетения, като се поддържа, че справедливият им размер възлиза на 200 000 лв. Претендира се, че е определено обезщетение в занижен размер, като не е посочено от съда в конкретния случай от фактическа гледна точка какви отношения приема да са били налице между починалия и претендиращите обезщетение и как загубата се е отразила в живота на ищците.

Излагат се съображения, че определените обезщетения не кореспондират със съдебната практика по сходни случаи, нито е отчетено увеличението на застрахователните лимити.

По отношение на приетия от първоинстанционния съд размер на съпричиняването на вредоносния резултат от страна на пострадалия в жалбата се изтъква, че не е била установена от възвиваемия причинно-следствена връзка между действията на пострадалия и настъпването на вредните последици, като се сочи, че неизпълнението на определени законови разпоредби от увредения водач на каруца не обосновават непременно наличието на връзка с настъпването на ПТП. Подчертава се, че отговорността на водачите на моторни превозни средства за осигуряване безопасност на движението е значително по-завишена от тази на останалите участници в движението по пътищата. Като сочат, че единствено виновен за произшествието е водачът на моторното превозно средство, възвивниците изтъкват, че неговите субективни действия са причинили резултата и възприетият от първата инстанция размер съпричиняване е необоснован и материално незаконосъобразен.

В жалбата са развити съображения, че по делото са били събрани гласни доказателства, с които, в условията на пълно и главно доказване, по безспорен начин са били доказани търпените от възвивниците Н., В. и П. Х. и В. и неимуществени вреди. Потвърдена е била от свидетелите силна връзка между внуците и починалия дядо, с когото са живели в едно домакинство. Акцентираща се, че недооценени са останали психическите страдания и душевните сътресения, изживени от тези страни в невръстна възраст, сблъскали се със смъртта на толкова близък член на семейството. По мнение

на тези въззивници, са налице предпоставките за присъждане на обезщетение по изключение.

Претендират се разноски.

В срока по чл.263 ГПК, е постъпил отговор на въззивната жалба от „З. Е. А. Д. „Б. В. И. Г.““ ЕАД, в който същата се оспорва, като се сочи, че постановеното първоинстанционно съдебно решение е правилно, законосъобразно и отговарящо на събрания в хода на производството доказателствен материал. Въвежда се искане за потвърждаване на първоинстанционния съдебен акт.

Поддържат се доводи, че при определяне размера на обезщетението на майката на починалия съдът в пълнота е анализирал техните отношения, в това число тяхната взаимопомощ и подкрепа, както и последиците, която въззивницата е търпяла от неговата внезапна кончина. Изследвани са били подробно и отношенията приживе между починалия и неговия син – въззивник, както и ефектът от загубата на бащата в емоционален и материален план.

Въззиваемият сочи, че при определяне на обезщетенията е взета предвид и социално – икономическата обстановка в страната, а определените размери са адекватни и дори завишени.

Във връзка с доводите в жалбата, въззиваемият посочва, че по делото е било доказано съпричиняване на пострадалия, като неговата вина за произшествието надхвърля тази на застрахования водач, който се е движел по извънградски път, със скорост, в рамките на ограничението. Застъпва се позиция за доказаност наличието на принос на пострадалия в причиняването на вредоносния резултат по безспорен и категоричен начин, като се излагат доводи за конкретни нарушения на същия.

По отношение на претендираното от внуците на починалия обезщетение се изтъква, че по делото не са били събрани преки доказателства за наличие на трайна и дълбока емоционална връзка или заместваща грижа, съществувала приживе, обуславяща присъждането на обезвреда. Поддържа се, че са налице доказателства, че претендиращите обезщетение и починалия са живели на различни адреси и в различни домакинства. В допълнение, не е било доказано тези въззивници да са претърпели дълбоки и продължителни

болки и страдания от загубата.

Въззивната жалба е подадена в преклузивния срок, от легитимирани да обжалват страни, срещу акт, подлежащ на обжалване и отговаря на изискванията на правната норма за редовност. Следователно, същата е допустима за разглеждане по същество.

При извършената служебна проверка, съгласно правомощията по чл.269 ГПК, Апелативен съд Бургас констатира, че постановеното първоинстанционно решение е валидно и допустимо.

Като взе предвид изложените в жалбата съображения, доводите на страните, прецени събраните по делото доказателства и съобрази закона, съдът приема за установено от фактическа и правна страна следното:

Предмет на разглеждане пред настоящата инстанция са претенции за неимуществени вреди, с правно основание чл.432, ал.1 КЗ, вр. чл.45 ЗЗД, претендирани от въззивниците, като следствие от пътен инцидент, при който е починал техният син – за М. Т., баща – за Х. Х. и дядо – за В. В., Н. В. и П. В., против застрахователя на прекия причинител на увреждането. Претендира се и лихвата за забава.

Съгласно разпоредбата на чл.45 от ЗЗД, всеки е длъжен да поправи вредите, които виновно е причинил другиму, като нормата на чл.51, ал.1 ЗЗД постановява, че обезщетение се дължи за всички вреди, които са пряка и непосредствена последица от увреждането. Основанието за ангажиране на имуществената отговорност на делинквента е налице при такова негово действие, което стои в причинна връзка и е довело до намаляване /или пропуск да се увеличи/ имуществото на увредения, или е причинило вреди от морално естество, при вина, която се предполага.

При определяне естеството и характера на страданията, които следва да бъдат възмездени, както и размера на обезщетението за произлезлите от увреждането неимуществени вреди, съдът следва да се ръководи от общите схващания за справедливост – чл.52 от ЗЗД.

Не се оспорва наличието на застрахователно правоотношение, покриващо фактическия състав на договор за задължителна застраховка „Гражданска отговорност“ на автомобилистите, сключен с дружеството – въззивник - ответник, като застраховател, по повод автомобила, управляван от прекия причинител на увреждането – П. А. Я..

Разпоредбата на чл.432, ал.1 КЗ предоставя на разположение на увреденото лице от пътно-транспортно произшествие – чл.478, ал.2, вр.чл.477, ал.1 КЗ, възможността да търси репарирание на претърпените вреди директно от застрахователя на причинителя на увреждането, като отговорността на застрахователя е функционално обусловена от отговорността на делинквента за престъпване на забраната да се вреди другиму.

Установено е в производството, че въззивниците са отправили на 25.06.2019 г. – Х. Х., респективно 4.07.2019 г. – М. Т. и Н. В., респективно – 10.07.2019 г. – В. В. и П. В., до застрахователното дружество писмени застрахователни претенции по чл.498, ал.1, вр. чл.380 КЗ за изплащане на застрахователно обезщетение, по повод настъпилото застрахователно събитие и, поради отказ на застрахователя за изплащане на обезщетение, са инициирали настоящото исково производство – чл.498, ал.3 КЗ, и исковете им са допустими за разглеждане по същество.

Видно от данните по делото, на 27.01.2019 г. около 22.30 ч. на път III-7007, между гр. С. и с. З., общ. Т., област Ямбол е настъпило пътно-транспортно произшествие между товарен автомобил марка „Пежо“ и модел „Ранч“, рег. № У *****, управляван от П. А. Я., и пътно превозно средство с животинска тяга - каруца, теглена от кон, управлявана от близкия на въззивниците В. И., в резултат на което е била причинена смъртта на последния, настъпила на 2.02.2019 г.

С Присъда № 260007/ 2.04.2021 г. по НОХД № 392/ 2020 г. по описа на Окръжен съд Ямбол, влязла в законна сила на 25.05.2022 г., след потвърждаване с Решение № 65 от 25.05.2022 г. на Върховния касационен съд по н.д. № 177/2022 г. на Решение № 83 от 30.12.2021 г. на Апелативен съд Бургас по ВНОХД № 132/2021 г., потвърждаващо първоинстанционната присъда, прекият причинител на увреждането – П. А. Я., по повод гореописаното деяние, е признат за виновен за извършено нарушение на правилата за движение по пътищата, регламентирани в чл.20, ал.2 от ЗДвП, съставляващо престъпление по чл.343, ал.1, б.в, вр.чл.342, ал.1, вр. чл.55, ал.1, т.1 НК, за което му е наложено наказание.

Влязлата в сила присъда на наказателния съд е задължителна, по смисъла на чл.300 ГПК, за гражданския съд, занимаващ се с гражданските

последници от деянието, в аспект на това извършено ли е деянието, неговата противоправност и виновността на дееца.

Следва да се заключи, че са осъществени в пълнота и кумулативна даденост реквизитите от фактическия състав на деликта, като основа за ангажиране гаранционно – обезпечителната отговорност на застрахователя.

От ангажираните в производството писмени доказателства се установява, че М. Т. е майка, Х. Х. е син, а В., Н. и П. са внуци на починалия при пътния инцидент В. И..

Съобразно доводите във въззивната жалба, спорни между страните са дължимостта и размерът на обезвредата, която се следва на правоимащите лица; правото на внуците да получат обезщетение за причинените им неимуществени вреди; наличието на принос на пострадалия към настъпването на собственото му увреждане.

Към датата на деликта, загиналият е бил на възраст 47 г., а въззивниците - съответно на 66 г. - М. Т.; 31 г. - Х. Х.; 10 г. – В. В., 9 г. – Н. В. и 4 г. – П. В..

Претърпените от майката и сина на починалия морални страдания следва да се възмездят по справедливост, доколкото те без съмнение попадат в кръга на лицата, относно които тълкувателната практика приема, че са правоимащи да получат обезвреда при непозволено увреждане, изразяващо се в смърт на близък родственик.

По отношение размера на дължимите обезщетения, с оглед приложимия обществен критерий за справедливост, настоящият състав отбелязва, че съгласно дадените с Постановление № 4 от 23.12.1968 г. на Пленума на ВС указания, относно критериите, относими към определянето на обезщетение за морални вреди, при настъпили в резултат на деликт телесни увреждания или смърт, определянето на обезщетението по справедливост е свързано с преценката на конкретно съществуващите и намерили проявление в случая обстоятелства, измежду които, при причиняването на смърт, възрастта на увредения, общественото му положение, отношенията между пострадалия и близкия, който търси обезщетение за неимуществени вреди, посочени неизчерпателно. Преценката следва да е индивидуална във всеки конкретен случай, но не абстрактна, а почиваща на установените в производството обстоятелства, имащи значение за постигане на пълна

обезвреда на настъпилите, вследствие увреждането, отрицателни въздействия.

Трайно формираната по реда на чл.290 ГПК съдебна практика утвърждава това разбиране. В допълнение, прибавено е и изискването при определяне на обезщетението, като проявление на общественото разбиране за справедливост – чл.52 ЗЗД, да се държи сметка и за обществено-икономическата конюнктура в страната, към момента на увреждането, ориентир за която са нивата на застрахователно покритие по задължителната застраховка „Гражданска отговорност на автомобилистите“ – Решение № 95 от 24.10.2012 г. на ВКС по т.д. № 916/ 2011 г., I т.о.

Следва да се съобразят всички релевантни гореизложени обстоятелства – възрастта на въззивниците и техния починал родственик; естеството на техните отношения, за които от свидетелските показания се установява, че са топли и подкрепящи, и интензитета на претърпените от загубата вреди, както и общественото схващане за справедлива обезвреда, към датата на увреждането. Ето защо, настоящият състав намира, че справедлив стойностен адекват на претърпените вреди се явява сумата от по 140 000 лв. за всеки от тези двама претендиращи.

Въведено е от застрахователя възражение за съпричиняване на вредоносния резултат от страна на пострадалия, изразяващо се в нарушения на правилата за движение по пътищата.

Разпоредбата на чл.51, ал.2 ЗЗД предвижда, при определяне обема на гражданската отговорност за обезвреда, да се отчита приносът на пострадалия към собственото му увреждане.

Анализирайки предпоставките за настъпване на непозволеното увреждане в настоящия случай апелативният състав намира, че обективен принос в инцидента имат и водачът на автомобила и водачът на каруцата, в различно съотношение. Съгласно постановките на Постановление № 17 от 18.11.1963 г. на Пленума на ВС, значима при определяне на съпричиняването е причинната връзка между поведението на пострадалия и настъпилия вредоносен резултат, без да се изисква наличието на вина. По разума на Тълкувателно решение № 1 от 23.12.2015 г. на ОСТК на ВКС, относно съпричиняването, всякога поведението на пострадалия трябва да е противоправно и да води до настъпване на вредоносния резултат, като го обуславя в някаква степен.

В конкретния случай е установено от вещите лица по изпълнените в производството пред първата инстанция съдебна автотехническа и съдебномедицинска експертизи, както и от разпита на свидетеля Я. – участник в процесното ТПТ, че починалият, като водач на пътното превозно средство с животинска тяга, управлявано в тъмната част на денонощието, е negliжирал задълженията си, като участник в движението, регламентирани в приложимия специален закон, като по-конкретно е управлявал каруцата в насрещното платно за движение, вместо да се движи максимално вдясно в собственото си платно за движение – нарушение по чл.15, ал.1 ЗДвП; не е оборудвал каруцата при движение през нощта със светлоотразители отпред и светещо тяло, излъчващо бяла или жълта добре различима светлина, отзад вляво – нарушение по чл.71, ал.1 ЗДвП; не е носил светлоотразителна жилетка през тъмната част на денонощието – нарушение по чл.106, ал.2 ЗДвП. В допълнение е установено, че при движението си водачът на каруцата е нарушил пътен знак, забраняващ движение на пътни превозни средства с животинска тяга в конкретния пътен участък, както и е управлявал превозното средство след употреба на алкохол, при концентрация в кръвта, към момента на произшествието, около 2,14 промила, престъпвайки забраната на чл.5, ал.3, т.1 ЗДвП, като водач на пътно превозно средство, да не управлява същото с концентрация на алкохол в кръвта над 0,5 промила. В допълнителното си заключение по съдебномедицинската експертиза вещото лице е посочило, че при подобна концентрация на етилов алкохол в кръвта настъпват значителни нарушения в мисловната дейност, речта, съобразителността, вниманието и ориентацията, както и координацията на движенията, като се забавят и реакциите.

В съвкупност всичко гореизложено е база за формиране на извода, че с поведението си починалият е допринесъл в значителна степен за собственото си увреждане. Вземайки решение да се придвижва в насрещното платно за движение на пътни превозни средства, без съобразяване на горепосочените изисквания за това, сред употребата на значително количество алкохол и предвид посочения от вещото лице по съдебномедицинската експертиза ефект на алкохолната интоксикация върху способностите за преценка и реакция на пътната ситуация, и координацията на лицето, пострадалият е увеличил риска за настъпване на неблагоприятните последици, при това с решаваща тежест в причинния комплекс по настъпване

на увреждането. Настоящият апелативен състав намира, че релевантният каузален принос на увредения следва да се оразмери на 80 %.

Следователно, претенциите на М. Т. и Х. Х. се явяват основателни до размера на 28 000 лв.

Претенцията за присъждане на лихвата за забавено изпълнение на паричното задължение е основателна, като същата е дължима, съобразно правилата на чл.493, ал.1, т.5, вр. чл.429, ал.2, т.2, вр. ал.3 КЗ, считано от датата на уведомяването от застрахования за настъпването на застрахователното събитие по реда на чл.430, ал.1, т.2 КЗ или от датата на уведомяване или на предявяване на застрахователна претенция от увреденото лице, която от датите е най-ранна, в настоящия случай – 4.07.2019 г. за въззивницата М. Т. и 25.06.2019 г. за въззивника Х. Х. – датата на предявяване на застрахователната претенция от въззивниците, но, предвид диспозитивното начало в процеса, същата следва да се присъди от поискването - 5.10.2019 г. за въззивницата М. Т. и 10.10.2019 г. за въззивника Х. Х..

По отношение на исковете на В. В., Н. В. и П. В. следва да се изтъкне, че съгласно приетото в т. 1 от Тълкувателно решение № 1/2016 г. от 21.06.2018 г. на ОСНГТК на ВКС, материално легитимирани да получат обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техен близък са лицата, посочени в Постановление № 4 от 25.05.1961 г. и Постановление № 5 от 24.11.1969 г. на Пленума на Върховния съд, и по изключение всяко друго лице, което е създадо трайна и дълбока емоционална връзка с починалия, и търпи от неговата смърт продължителни болки и страдания, които в конкретния случай е справедливо да бъдат обезщетени. Прието е, че обезщетение се присъжда при доказани особено близка връзка с починалия и действително претърпени от смъртта му неимуществени вреди, като в мотивите на тълкувателния акт е разяснено, че особено близка привързаност може да съществува между починалия и негови братя и сестри, баби/дядовци и внуци; в традиционните за българското общество семейни отношения братята и сестрите, съответно бабите/дядовците и внуците, са част от най-близкия родствен и семеен кръг; връзките помежду им се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост; когато поради конкретни житейски обстоятелства привързаността е станала толкова

силна, че смъртта на единия от родствениците е причинила на другия морални болки и страдания, надхвърлящи по интензитет и времетраене нормално присъщите за съответната родствена връзка, справедливо е да се признае право на обезщетение за неимуществени вреди и на преживелия родственик; в тези случаи за получаването на обезщетение няма да е достатъчна само формалната връзка на родство, а ще е необходимо вследствие смъртта на близкия човек преживелият родственик да е понесъл морални болки и страдания, които в достатъчна степен обосновават основание да се направи изключение от разрешението, залегнало в постановления № 4/61 г. и № 5/69 г. на Пленума на ВС - че в случай на смърт право на обезщетение имат само най-близките на починалия. В Решение № 92 от 17.11.2020 г. на ВКС по т. д. № 1275/2019 г. е прието, че от посочените в мотивите на Тълкувателно решение № 1/2016 г. от 21.06.2018 г. на ОСНГТК на ВКС разяснения следва категоричният извод, че обезщетение за неимуществени вреди от причинена смърт на техни близки на лица, извън кръга на лицата, очертан в двете ППВС, се присъжда само по изключение. Предпоставките, за да се приложи това изключение, са две: 1) създадена особено близка връзка между починалия и претендиращия обезщетението и 2) действително претърпени неимуществени вреди, които надхвърлят по интензитет и времетраене вредите, нормално присъщи за съответната връзка. Изтъкнато е, че особено близка, трайна и дълбока емоционална връзка е налице, когато поради конкретни житейски обстоятелства привързаността между починалия и претендиращия обезщетението е станала изключително силна, т. е. такава, каквато се предполага, че е привързаността между починалия и най-близките му, активно легитимирани да претендират обезщетение за неимуществени вреди съгласно Постановление № 4 от 25.05.1961 г. и Постановление № 5 от 24.11.1969 г. на Пленума на Върховния съд. Посочените предпоставки следва да са осъществени за всички лица, претендиращи обезщетение за неимуществени вреди, извън кръга на лицата в двете постановления, следователно и за внуците. При преценката за наличието им в тази хипотеза следва да се отчете обстоятелството, че традиционно за българския бит отношенията между посочените роднини се характеризират с взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост. Поради това, за да се приеме, че между изброените роднини е налице особено близка връзка е необходимо освен формалното родство с

произтичащата от него близост между лицата, също така и да са се проявили конкретни житейски обстоятелства, обусловили създаването на близост, по-голяма от считаната за нормална за съответната родствена връзка. Такова обстоятелство например, относимо към връзката между бабите/дядовците и внуците, представлява отглеждането на внуците от бабата/дядото поради различни причини (заболяване или смърт на родителя/родителите; работа в чужбина, дезинтересиране на родителя/родителите и др.), а за връзката между братята и сестрите – израстването им сами като деца поради продължително отсъствие на родителите за работа в чужбина (Решение № 372 от 14.01.2019 г. на ВКС по т. д. № 1199/2015 г.).

В постановения за решаване казус са събрани свидетелски показания – свидетелите М. И. и П. И., сочещи, че отношенията между дядото и внуците, които са живели в едно домакинство, са били добри и уважителни; дядото им е правил подаръци, винаги, когато е имал възможност; най-големият внук, кръстен на дядо си, е спял при него; след смъртта на дядо си, този внук трудно е приел загубата на прародителя си, като е страдал и го е търсел; постепенно са поднесли тежката новина и на другите две деца, които също са страдали.

Гореизложеното не сочи на съществуването на конкретна житейска ситуация, надхвърляща обичайните отношения на взаимна обич, морална подкрепа, духовна и емоционална близост между дядо и внуци – загубилия живота си при пътния инцидент и претендиращите морални вреди, която да обоснове пораждање на правото да се търси обезщетение по изключение. В показанията на свидетелите липсва конкретност, те са бланкетни, лишени от детайли, съдържат обобщения, но не и непосредствени впечатления относно конкретни факти за проявлението на взаимна грижа и близост. Ето защо, те не убеждават съда, че между починалия и търсещите обезщетение е съществувало съдържателно общуване, значимо за формирането на личността на внуците и техните житейски позиции, присъствие и ангажираност на дядото, в аспект предпазване от житейски неблагоприятия, каквито обемат връзката между най-близък родственик и дете. Липсват данни за факти, осъществили се в релевантния за настоящото произнасяне период – от раждането на внуците до смъртта на дядото, свидетелстващи за необичайно задълбочена връзка, надхвърляща традиционната за българския бит и родова традиция, нито са релевирани житейски обстоятелства измежду примерно

посочените в Решение № 92 от 17.11.2020 г. на ВКС по т.д. № 1275/2019 г., които биха обусловили създаването на по-интензивна от близостта, присъща на съответната връзка по произход.

Всичко гореизложено позволява да се заключи, че в производството не бяха ангажирани убедителни доказателства за съществуването на трайна и дълбока емоционална връзка между въззивниците В. В., Н. В. и П. В. и починалия им дядо, което сочи на липса на материална легитимация за получаване на обезщетение за понесени неимуществени вреди. Горното обосновава отхвърляне на претенцията за главницата, както и на функционално обусловеното искане за присъждане на законната лихва.

Поради съвпадане на изводите на настоящата апелативна инстанция с тези на първоинстанционния съд, постановеното от същия решение следва да бъде потвърдено.

Мотивиран от изложеното, Апелативен съд Бургас

РЕШИ:

ПОТВЪРЖДАВА Решение № 260125/ 28.11.2022 г., постановено по гр.д. № 597/ 2020 г. по описа на Окръжен съд Ямбол.

Решението подлежи на касационно обжалване пред ВКС в едномесечен срок от връчването му на страните.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____